

aastates wāaga lindusid. Reid oli temal mitul pered, ja neid wiis tema pärast heina aega, wiiskümmend wersta maad, ühe paigale, kus neile rohket toitu oli, ja siis palju met saatsid. Sel ajal oli tema maja ja pere aiwa Triinu ja Juhani hooleks.

Juhanil oli aga see wiga, et ta hakkas seda tüdrukut tagahoidma, kes sel ajal wana Triinut teenis. Kai Rāngg oli küll muidu priiske nāuga ja wāle töötegija inimene, et aga rahwas rāakis, kui peaks Kai olema oma emasse, kes kord warguse pärast kolm aastat tuhthoones olnud. Aga kui nüüd Peetri majast kadusid kaks hõbe lusikat ära, ei siis arwatud kogu ni mite Kaie peale, waid üks reis-sel, kes kōõgis leiba saanud, pidi süüd kandma.

Kai lootis kaa, et ta ika kord pidi Juhani ja selle pere perenaeseks saama. Rahwas rāakis otse läbi segamine, et wana Peeter teinud oma wiimise seadmise, et kōik tema wara pidi Juhani, tema kaswatiku kätte saama. Ja see sündis kaa ühel pühapäawal, et Peeter kutsus Juhani oma kambri, ja rāakis temale mis ta

teinud ja kuhu ta oma seadmisekirja oli pannud. Wiimaks manitses ta weel Juhani hāas-ti enese eest hoolt kanda ja sest wait seista, mis ta praegu oli kuulnud.

Juhan astus pool uimane kambri st tupa tagasi, sest ta polnud ial mõelnudki sedasugust kuulda saada.

Pärast seda läks Peeter ree-tee ajal Kiwi-jõe le kaubeldatud linnu puid tooma ja jäi oma sulase ja hooštega trahterile, kuhu linnu puud olid mahapandud. Kunni tema seal paigal oli ja hobused said söõdetud, kogu s sinna palju kütamehi, ja need lobisesid sest ja teisest. Polnud see Peetri wiis rahwa tühje juttusid tähele panna; ta istus isepäine ahju pingil, tõmbas piipu ja jõi oma õlut. Aga et ta ju pidi rahwa kokukogumise tähele panema, siis päris ta trahteri perenaese käest, mis asja pärast rahwas täna olid kokukogunud.

Perenaene hakkas nukra healega:

„Sa ju tead, Peetri onu, et meie kohtu kirjutaja on surnud. Sest nüüd kümme aastat teed, kui ta meile tuli oma naese ja oma ainja